

Abonamentele să se adreseze la Welker J. Budapeșt VII., Hársfa u. 33. Iar scrierile tot acolo la adresa lui Mihai Brumar.

Confesiune și credință.

„Iar dreptul va trăi prin credință.” (Evrei c. 10, v. 38.)

O mare samă de oameni nu știe să facă deschilinire între confesiune (religie sau lege) și între credință. Deși într'aceste două este o mare deosebire. O deosebire ca între hîrbul de flori și între floare, între casă și locuitor, sau întră calicea și pasere. Una e numai o forma vezibilă, ceea-laltă-i o putere vie și lucrătoare.

Deosebirea între confesiune și credință, numai acela o cunoaște, care are o credință vie; iar cei mai mulți oameni nu cunosc aceasta deosebire, pentrucă nu au credință vie, (nu cred într'adevăr). Ei cunosc confesiunea, legea, ordinea și ceremoniile ei, dar cred înța cea vie, tare și lucrătoare nu o cunosc.

În multe țăr i(đurare și la noi,) îndată ce se naște un prunc, numai de cât îl înregistrează în cutare confesiune, punând pe el jugul aceleia, de care apoi chiar de ar și voi să scape nu poate, până nu ajunge la o vrăstă anumită. Îi spun lui, că asta-i credința ta, și el o crede, că într'adevăr aceea-i credința lui. De aci vine că apoi mai târziu nu-și poate căpăta credință.

Confesiunea învață pre oameni, că trebuie să crează și să facă fapte bune. Dar aceasta e tocmai așa: cași când ar învăța cineva pre cei șchiopi cum să fugă, pre cei orbi cum să observe stelele și pre cei surzi cum să dirigeze orchestra (sau banda).

De aci este, că oamenii știu că nu-i ertat să mintă, și totuși mintese; ei știu că nu-i ertat să înjure, (să blasfeme) și totuși injură, știu că nu-i ertat a se îmbăta, și totuși se îmbată. Adecă șchiopul cunoaște că nu e bine a șchiopăta, și totuși schiopătază, orbul știe că nu e bine a fi orb, și totuși umblă în orbie.

Unele confesiuni au multe învățături bune, și deși unele sunt greșite, dar în altele vestesc adevăr. Totuși cele mai de multe ori nu mântuesc, ci îi condamnă pre oameni. Deși este și așa confesiune, care se numește pre sine mântuitoare.

Dar prin ce îi condamnă totuși pre oameni? Prin aceasta, că legea o dă înaintea oamenilor de tot lămurit. Le spune, că fapta asta este bună, asta să faceți, asta-i rea, de asta se vă ferți iar de nu vă veți lăsa de cele rele, veți fi osândiți.

Oamenii aud aceasta învățătură, și totuși nu fac cele bune ci tot cele

rele făptuiesc, spureând conștiințele lor tot mai mult, și tot mai mult.

Așadară propria lor confesiune de care să țin așa tare, îi condeamnă pe ei.

Dar nu așa credința. Credința este o putere și convingere lăuntrică dată de Dumnezeu în inima omului. Credința întoarce inima omului către Dumnezeu, o ridică, îi dă putere spre a învinge păcatul și o face să lucreze fapte bune.

Credința îl face pe cel șchiop să umble, pe cel orb să vadă, pe cel surd să auză și așa-l învață la înțelepciune. În credință este viața. Credința lucrează prin iubire. (Galateni 5, v. 6.) Credința nu-i jug, ci aripă, prin care omul să înalță către cer. Credința nu atunci să capătă când se scrie numele pruncului în matriculă (protocolul). Pruncul numai atunci poate să creadă, când știe de sine, și prin credință pruncească s'a făcut deja mari lucruri, lumea însă le răpește credința, deaceia dacă au avut câtăva credință, dară au pierdut-o, trebuie ca să capete credința din nou.

Iar aceasta o capătă prin pocăință când aude sau cetește sfânta scriptură, și cunoscându-se păcătos strigă către Dumnezeu. Urându-și păcatele, caută ertare și precând îl primește pe Christos ca pe mântuitorul său în inimă, simțește ertarea păcatelor în lăuntrul său și se face om nou. Prin credința în Domnul Isus, s'a născut în inima lui o credință, aceasta începe să lucreze în el.

Acuma nu se mai roagă din carte, ci din credință, acuma nu din învățătură urmează ce-i bun, ci din credință.

Credința se poate cunoaște din asta, că nu ia parte la lucrurile cele rele, ci faptele iubirii urmează totdeauna.

Cel ce ști iubi are credință vie. Cel ce iubește pe Dumnezeu, pe Domnul Isus și pe aproapele lui, acela are credință vie.

Iar apostolul așa scrie: „Iubirea

îndelung rabdă, și este binefăcătoare; iubirea nu pismuește, nu se trufeste; nu se îngâmfează; nu se poartă cu necuviință; nu caută ale sale; nu se întărită; nu gândește răul; nu se bucură de nedrept; ci se bucură de adevăr . . .” (I Corinteni cap. 13, vers 4—6.).

Toate aceste numai credința cea vie poate să le facă.

Oh ce rău e, că nu cunosc oamenii credința cea vie, care deja și aici pe pământ ne face fericiți.

Pe Christos cel răstignit trebuie predicat. El este acela prin care oamenii pot deveni pocăiți și credincioși. Numai El este acela și nu confesiunea.

Dar confesiunea nu mai este bună?

Ba da, ea poate fi bună, dacă se potrivește cu sf. scriptură și dacă rămâne supusă. Adecă, dacă omul are mai întâi credință vie, și apoi însoțindu-se cu alți credincioși pentru mărturisirea comună a credinței, își iau o formă de comunitate. Dar nu întâi să iae forma, și apoi să nu aibe convingere.

* * *

Nu te lăuda că ai lege bună. Si-lește-te spre aceea, ca să ai credință, faptele ei apoi vor fi lauda ta! Faptele tale vor dovedi, ce lege ai.

De nu are cineva Duhul lui Christos, acela nu este al lui. (Romani cap. 8, vers 9.)

Chemarea Domnului.

I.

*Oh, scoală-te cel ce dormi, Auzi ce grai!
Inima ta cea rea Domnului s'o dai;
De ce zaci alenea, Când soarele-i sus?
Mergi lucră 'n via mea! — Te strigă Isus.*

*Cât e Domnul de milos,
Precând omul păcătos
Își închide-a lui inimă,
Cea cu poște rele plină,
Zice: nu m'oi pocăi;
Am vreme pân'oi muri.*

II.

Oh, spală-te grabnic În sfântul sînge,
Cel ce pe Golgota-a curs Pentru tine!
Să nu mai zaci trîndav, Acuși s'a 'nsăra ;
Și nu știi când moartea Te va apuca,

Și precînd Domnul Christos
Chiamă pe cel păcătos,
Zice: nu poate să vie,
Cu sfinți nu poate să fie;
Că trușia l'a învins,
Lacomia-l ține prins.

III.

Oh, păcătosule, Mai este 'ncă har !
Dar vremea e scurtă, N'o lua 'n zădar !
Cine știe oara Când Domnul vine,
Din cer pe vecie, Te vei închide.

Duchul sfânt cel îndurat,
Și de trei ori l'a 'ndemnat ;
Păcătosul de n'ascultă,
Și calca-i spre cer nu 'ndreaptă,
Judecata-i va sosi,
Partea lui în foc va fi.

Auzi! Clopotul sună-a murit cineva ;
Pe-un mort în groapă-l vor așeza,
Precum a trăit, așa-a și murit ;
În veci nu-i nedejde, a fi el mîntuit.

Iubire trebuiește.

Iubirea-i acea, ce lumea mîntuește.
Ea mustră păcatul, pe orfanî scutește.
Ea dă pâne 'n mâna secerătorului,
Ea e adăpostul părăsitului.
Numa-on singur lucru este 'n toată lumea,
Ce în veci rămîne, și aceasta-i iubirea.

Știința ta poate pîn'la cer s'ajungă,
Și la ori-ce lucru poate să răspunză.
S'ai învățatură mai mare ca alți,
Nu știi tu nimica, dacă nu știi iubi.

Poți să fii Domn mare, încât chiar și regi
Ca să-ți locomească mulțimea averii.
Dar fără iubire dacă ai trăit,
Decât un colduș ești mai nenorocit.

Să înnoți în toată gloria lumească,
Să ai demnitate d'asta pămîntească,
Dacă inima ta iubire nu are,
Ori-cum să te cheamă, n'ai nici o valoare.

Sus fraților!

Sus fraților toți sub steag!
Servim lui Isus cu drag ;
Să 'ndrăsnim, că El ne cheamă ;
Să fim numai fără teamă.
El cu noi va fi 'n strâmtori,
Și ne va da ajutor.
Ca vitej toți să se lupte,
Cari voiesc ca să-i ajute,
A da 'n știre în tot locul,
Dupăcum ne zice Domnul,
Cuvântul lui să-l primească,
Cari vreau să se mîntuiască
Și se silesc ca să fie
Primiți în împărăție.
Să rădicăm steagul sus!
Ca ostașii lui Isus.
Care ori-ce greu sosește,
Al părăsi nu 'ndrăsnește,
Ci să luptă pîn' la sînge,
Și apoi așa învinge,
Făcînd ei o luptă bună,
Pentru a primi cunună.
Să rădicăm steagul dară,
Până ce nu va fi seară,
Ca 'ntunerecul să vie,
Și bine să nu ne fie.
Ca sănu 'nvingă dușmanul,
Apoi să ne strice planul.
Să luptăm dar credincioși,
Și stăm în luptă voioși !
Până Domnul ne va da
Locul în mărirea sa.

Ajuți tu ? Un soldat dintr'o avant-gardă, încă la începutul luptei fusese rănit spre moarte. Așa precum jăcea între chinurile lui luptându-se cu moartea, deodată auzea strigătul de bucurie : „Cetatea am cucerit, steagul l-am înfipt pe părăși !“

Ochii îi erau tulburați, iar ingerul morții stătea deja lângă el și nu mai putea să vadă steagul de învingere, dar o rază de bucurie strălucea depe fața lui palidă, precînd cu un glas trecător graia :

„Și eu le-am ajutat !“

Iubite cetitorule ! Precînd puterea vrăjmașului este frîntă și steagul lui

Isus fâlfăește de biruință, poți să grăiești și tu cu acest cuvânt: „Și eu le-am ajutat!“?

Moarte, foc, cutremur, apă.

Dacă cetim raporturile ziarelor, aflăm știri înfiorătoare despre multe întâmplări, altcum zis catastrofe mari, serioase, ce să întâmplă în aceasta lume; cari ne prevestesc ceva, și aceea nici nu poate fi altceva, decât semnele timpilor din urmă, cari voiesc a ne trezi din siguranță, ca se fim gata, priveghind și așteptând venirea mirelui Isus Christos, cu candelilele pregătite.

Așa cetim din ziare, că în america atât de mare a fost și este căldura în acest an, încât zilnic mor oamenii cu zecile și sutele, mai ales în părțile sudice, dară și în New-York și jur, au murit sute de oameni de căldură cea apăsătoare a arșiței soarelui.

În părțile Canadei (america sudică) au izbucnit ici-colea focuri mari de pădure, și deoarece e mare căldura și prin urmare e și uscătura mare, să lătește focul cu o iuțală înfiorătoare. Acolo au devenit mulți oameni prada focului și multe sute de oameni au fost înecunjuțați de foc, că nu puteau scăpa. Pe lângă aceasta i-a apăsât pre mulți foametea, că nu mai aveau ce mânca și ale duce de mâncat era cu neputință, din cauza focului, încât și de foamete muriră mulți.

În Kecskemét (în Ungaria), a fost așa mare cutremur de pământ, că nu a rămas casă nevătămată de cutremur. Aceasta s'a întâmplat noaptea de Vineri pe Sâmbătă în 8 Iulie. S'a sămțit aceasta în multe locuri, dară așa tare nu a fost ca în Kecskemét. În orașele vecine de lângă Kecskemét încă a făcut cutremurul ceva pagubă, dară nu ca aici. Orașul are pagubă de mai multe milioane. De atunci, dela întâiul cutremur au mai fost câteva însă nu așa tari; totuși a făcut și

cela din 17 Iulie dimineța o pagubă mare.

În ardeal, au fost ploii foarte mari. Rîurile Oltul și Șebeșul și pârăurile s'au umflat și au eșit din locurile lor acoperind un teritor de câțiva kilometri ba și partea din jos a Sasșebeșului a stat în apă. S'au făcut pagube foarte mari.

Ce a căuzat toate acestea? Omul firesc zice că natura, și nu voiesc a vedea, că aici lucrează o mână nevezibilă dară puternică. Aceasta mână și astăzi face minuni: prin arșită ucizătoare, prin foc pustiitor, cutremur, care toate le poate resturna și apă nimicitoare. Acestea toate îi servece, toate îl ascultă. Și omul? Oare ce voiesc să arate El oamenilor prin toate acestea! Oamenilor celor înțelepți și mândri le spune Dumnezeu prin profetul său Mica la 6-lea capitol 8-lea vers: „El ți-a arătat omule, ce este bine; și ce cere Dumnezeu dela tine, fără numai o face dreptatea, a iubi îndurarea, și a umbla umilit cu Dumnezeul tău.“ Sau doară ar zice cineva: noi suntem mai buni! Auzi ce zice cuvântul lui Dumnezeu prin apostolul său Pavel în epistoala sa către Români 2-lea capitol a 3 și 4-lea versuri: „Oare socotești tu aceea, o omule, cel ce judeci — astfel — că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? Sau desprețuești tu bogăția bunătăței lui, și a îngăduinței și a îndelungei lui răbdări neluând seama, că bunătatea lui Dumnezeu te aduce la pocăință?“ Sunt toți cei cruțați din america și cei din europa ba chiar din toată lumea, mai buni, decât cei așa dureros apăsați? „Nu, zic vouă; ci de nu vă veți pocăi, toți vă veți perde așa,“ zice gura cea nemincinoasă a Mântuitorului Isus Christos, în evangelia după Luca 13 capitol versurile 1—5. Noi nu avem nici un drept, a arunca cu pietrii pre cei apăsați, pentru păcatele lor (ev. Ioan. 8, 7.) dacă nu le putem întinde mână de ajutor.